

[J. C. A. Larsen.]

saa vidt det er os muligt, søge at overbevise den højtærede Landbrugsminister og hans Parti om, at en Vedtagelse af det Lovforslag, der nu ligger paa Tingets Bord, vil være ganske ødelæggende for vor Vildtbestand.

Den ærede Ordfører for Regeringspartiet, Hr. J. P. Jensen, omtalte nogle specielle Punkter i Jagtlovsforslaget uden i øvrigt at komme ind paa Enkeltheder. Jeg skal heller ikke fordybe mig i Lovforslagets Enkeltheder, men vil kun omtale nogle ganske faa Punkter.

Det, der møder en straks i Lovforslagets første Afsnit, er, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte, at Brugsret og Jagtret skal følges ad. Under Forhandlingerne i 1924, og for øvrigt ogsaa i 1922, blev dette Forhold grundigt behandlet. Vi fik forskellige Oplysninger, fik bl. a. nogle ret illustrerende kolorerede Kort fra et Par af vore Godser paa Sjælland — jeg skal minde den ærede Ordfører for Regeringspartiet bl. a. om Kortet fra Ledreborg, hvorefter det fremgaar, at det, hvis vi gennemfører dette Lovforslag, maaske vil betyde en Imødekommen af en enkelt Fæster eller Lejer, men til Gengæld fuldstændig vil ødelægge Vildtbestanden paa de Egne.

Og jeg gør udtrykkelig opmærksom paa, at det netop er her, man gennem Aarene har opretholdt vor Vildtbestand, saaledes at vi i det hele taget nu har nogen Grund til at forhandle om en Jagtlov. Jeg er overbevist om, at hvis vore Godser ikke havde ført den rationelle Jagt- og Vildtpleje, som de har, vilde vi ikke have haft nogen Anledning til at forhandle om en Jagtlov i dette Øjeblik, for saa var Vildtbestanden blevet udryddet.

Nu kan det jo være — og den ærede Ordfører for Socialdemokratiet fremhævede Professor Boas som særlig kyndig paa dette Omraade —, at man heller ikke ønsker at have nogen Vildtbestand. Men vi andre, der frydes ved at se et Stykke Vildt i Mark og Skove, er ikke af den Mening. Man behøver ikke at være en ivrig Jæger for at fryde sig herover; enhver Naturven, enhver, der kommer ud i Skov og Mark, ja, ogsaa Bybefolkningen, vil kunne fryde sig over at se et Stykke Vildt. Jeg maa beklage, at jeg ikke har den samme Respekt for Professor Boas, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Det er Skrivebordsstudier, der er gjort; men vi, som bor ude i Landet, kan bedre bedømme disse Forhold.

Nu har man som Følge af, at disse Lejehusmænd og Fæstere skal have Jagtretten, stillet Forslag om, at den skal afløses mod Erstatning til Jagtejerne. Jeg tror, det vil blive umaadelig vanskeligt for den Kommission, eller hvad man vil kalde det, der skal bedømme disse Forhold.

Lad mig f. Eks. nævne et Tilfælde, som saa udmærket godt kan indtræffe. Jeg har hørt en større Landejendomsbesidder — jeg holder ikke af altid at skulle bruge Ordet Godsejer, men jeg har hørt en større Landejendomsbesidder udtale, at man mange Steder for at faa det til at løbe rundt ogsaa maa tage Jagten i Betragtning og leje den ud til bedrestillede Velhavere, f. Eks. Folk inde fra Byerne, og man kan da have lejet et Jagtterræn ud til en ret stor Pris, for det er jo ingen Hemmelighed, at de fleste af dem, der holder af at gaa paa Jagt, maa give meget mere for Jagten, end den er værd; man har altsaa lejet et Jagtterræn ud til nogle jagtinteresserede, som maaske har givet mere, end Jagten er værd, men midt i dette store Jagtterræn er der en Enklave med et Par Fæstehuse, og nu skal disse altsaa have Jagtret.

Jeg maa spørge, om ikke det betyder et Indtægtstab, som kan have meget stor Betydning for den, der har udlejet Jagten, og hvis en retfærdig Erstatning derfor skal lægges paa den lille Ejendom, kan det blive aldeles trykkende for den. Jeg tror ikke, det lader sig gøre uden at begaa Uretfærdighed; det er min Opfattelse. Man vil ved at gennemføre dette maaske kunne tilfredsstille en enkelt jagtinteresseret Lejer eller Fæster, men gøre 10 andre en Bjørnetjeneste. Ved alle disse Lejemaal og Fæstemaal er der jo taget Hensyn til dette Forhold, men dette Hensyn vil altsaa falde bort, næste Gang Lejemaallet oprettes, og jeg gentager aldeles bestemt, at man tilfredsstiller en enkelt og gør 10 en Bjørnetjeneste.

Jeg maa mene, at skal der være Haab om — og det Haab vil jeg da bestandig klynge mig til — at bevare noget af vort Nyttelvildt, vort Markvildt, maa vi tage paa denne Sag med den største Varsomhed. Jeg beklager, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte saa skarpt og bestemt: paa dette Omraade staar vi fast, der er vi ikke til at forhandle med. Jeg beklager det, men vi skal jo aldrig sige aldrig, vi kan jo haabe, og under alle Omstændigheder har vi jo da en Jagtlov, om end ikke den er fuldkommen, og saa maa vi eventuelt arbejde videre med den.

Jeg erkender, at der er Tilfælde, hvor Vildtet gør nogen Skade for Fæstere, og vi